

Un bon periòdic es una missió perpètua a una Parroquia.—Es necessari oposar els esforços de la bona premsa a n-els de la dolenta.—LLEÓ XIII

UN BON GOVERNANT.

Qualcú ha dit, y no sens rao, que may se parla més d'una virtut que quant més se sent la falta d'ella.

La virtut d'un bon governant, qui es qu'avuy la poseix? Nos fa falta un bon batle, que nos enviïn un bon governador; es necessari posar un bon govern criden y demanen, per tot erreu, els pobles, les provincies y les nacions. Y de cada dia puja la torrentada de la corrupció y de cada moment son més grosses les onades del llibertinatje. Bé en surten molts a rotlo creguentse y representarse devant les turbes com a segús regeneradors y salvadors de la patria. Mentres tant passa un dia y un altre dia y l'esperència freda y rutinaria va sempre demostrant que quant més polítics surten hi ha manco política, y quant més fam de comendar, manco autoritat.

Aquí está, en gran part, la causa de les presents calamitats; aquí el secret del nostre remey.

La societat moderna está gravement malalta, y los que pretenen y prometen curarle no'n saben; y els qui, tal volta, sabrien prendre'ls pols sen van perque, arrufant les espatlles, baixen el cap y se contenten amb lo desitx, o per que viven retirats o no tenen qui los cerc, o per que les fa por el lloc estret per ont han de passar un dia tots els qui, en aqueix món, haurán estat autoritat.

Nostra societat es com aquell rey agonisant a qui per curarlo li receptaren els metjes l'investidura de la camia d'un ho no felis; se trobá aquest homo, el cap de temps y a forsa de forses arreconat, sepultat en vida, dins les cambres oscures d'una cova..... pero l'homo felis no duya camia.

Axi per curar la patria l'homo ditxós, l'homo bò, o no es cercat ni trobat perque viu ocult y desconegut, o encare se troba acovardat devant la sobrada tasca; defuitx de la faxuga responsabilitat. Sab y considera les paraules de un Sant Agustí, Sol de l'Esglesia, que diu: *Si deixes de corretgir te fas piljor qu'el qui peca.*

Y en tot y amb això son molts qui avuy volen comendar; casi tothom vol fer papé; tothom vol esser. Mes ¿d'ont surt aqueixa fam de mando? ¿Per qué aqueixa set febrosa d'imposá a tot el món els seus ideals particulars? ¿Es, tal volta, per esplotar l'entusiasme del public ignorant, o per fer miracles d'economia social? ¿Es per merjar demunt l'esquena d'els altres, o per convertir tota la propia substancia amb pa de llimosna y amb brou d'hospital? ¿Es perque los declarin y proclamïn cap-pares y *fills ilustres* de la població, o per fogir quant el poble agreit les vulla

aclamar reys del seu vot y de sa voluntat? ¿Es per desprestigiari y desacreditar el principi d'autoritat, mostrant sovint la filassa de ses baixes passions, o es per setjarse, amb molt de mirament, la misteriosa y respectable representació del meteix Deu?

Está molt ben dit: ¡Respecte a l'autoritat!... Mes ¡ay! ¡quant pocs serán que li tendrán dit respecte, si ella comensa per no conèixerse, ni sabre d'ont ve, ni per ont camina, ni cap a ont va, si no comensa per estimarse y respectarse molt a si mateixa!

Comprenghem, d'una vegada, que quant l'homo ambiciós té fam de més comendar, moltes voltes, pert l'autoritat que abans tenia; y quant més se decanta d'ella, per temor de sa gran responsabilitat, més autoritat recobra y més amor se guanya devant la conciencia d'els homos honrats. El Bon Jesus, diu l'Evangeli d'avuy, fugia de les turbes qui per forsa lo volien proclamar Rey.

Prenguem exemple.

MOSSEN BAUTISTA.

LA LOURDES FILLS DE MARÍA!

A n-el present nombre acaban de publicar la partida d'articles sobre una pelegrinació a Lourdes, en que un estimat coloborador y respectable sacerdot ha honrat nostres columnes. ¿No es vé que la seva delitosa lectura entusiasma y fa venir ganes de visitar el més famós dels Santuaris de la Inmaculada Concepció? Idò my més bona ocasió qu'engany que se prepara una gran pelegrinació mallorquina, pel vinent Juny, per anar a rendir a la Verge de la Grata, fervorós homenatge. Els devots que hi vagen tendrán la ditxa incomparable d'assistir, si Deu ho vol, a les solemníssimes festes jubilaris que s'han de celebrar a Lourdes el dia de N. S. del Carme (16 de Juny), cinquantanè aniversari de la darrera Aparició a Bernadeta.

Anem a la Gruta beneida ab vertader esperit de devoció a saludar a Nostra Mare Puríssima, de nostrant, per tercera volta a n-el món, qu'els fills de la terra de Lull, Alonso y Catalina estimen l'Inmaculada, Patrona de la Roqueta, quines montanyes están coronades per santuaris marians.

Ja es hora de comensarne a parlar y entusiasmar la gent, no més falten uns dos mesos, no fos cosa que qualcú quedás en terra com succeí l'any passat.

¡A Lourdes s'ha dit!

Per fer memoria de l'aniversari de la quinzena Aparició succeída al 25 de Mars, festa de l'Anunciació, aont la visió celestial digué

a Bernadeta: JO SOM L'INMACULADA CONCEPCIÓ!, hem volgut fer aquesta crida a n-el poble mallorquí e incertar el cantic que posam a continuació, qu'es el més popular de França y el més conegut del món enter.

L. R.

L'AVE MARIA DE LOURDES.

(TRADUCCIÓ MALLORQUINA)

I.

*Demunt eixes penyes
María's mostrá;
Al front que'ns inclina
Vullam saludar.*

CHOR

*¡Salut, María,
Gran Reyna d'amor,
Ajuda y gula
Del trist pecador!*

II.

*A humil donzelleta
Pregant dins la vall,
Y a l'ona del Gave
Son nom va deixar.*

III.

*La veu de la nina
Dolç eco'n será,
Els ágils murmuris
Del Gave'l dirán.*

IV.

*La França sentintlo
S'aixeca al instant
Y amb fe vers la Cova
Cantant se'n ve ja.*

V.

*Cridats per llur Mare
Los fills estimats
Al punt acudeixen
De per totes parts.*

VI.

*De gracia una empenta
Du vers lloch tan sant,
Y son eixos ayres
Halens divinals.*

VII.

*Les súpliques nostres,
Oh Verge, escoltau,
Y Mare mostrantvos,
A tots feynos sants.*

LUIS CARBOU.

El gran senyor Peranton se va comprar un abric forrat de pell y's passetjava ab ell, però posat a s'en revés.

--¿Com es que fás això? li pregunta un amic.

--Perque axís abruga més; fixet en les besties y veurás que totes duen el pel a la banda de fora.



Sr. D. Estanislao de K. Aguiló
Montesión, 29
PALMA.

DEVERS DEL OBRER.

Es prou general la queixa de que may se diuen les obligacions a-n el trabayador quant sempre se recapitoleja sobre les del rich. Aqueis desavenguts, qui en tot tenen tant que dir, voldrien que se insistís ferm sobre les obligacions del primer. Però, ara vejem quines son: girem fuya, y trobarem dins l'encíclica *Rerum novarum* lo que cercam, dit amb poques retxes, que noltros copiarem aquí. Si fuyejau y tot els llibres que tracten el problema social, veureu que casi no parlen dels devers de l'obrer, per no dir gens. ¿Qui es qui no s'explica qu'un propagandista social apenes puga ensenyar qualque vegada la obligació a-n els trabayadors, essent que el mal social avuy se troba principalment en que l'obrer, el pobre no disfruta dels seus drets, no está com deuria d'estar, no es considerat com se deu, y ell hi té dret?

Be; anem a veure quins son els devers del trabayador. Un es: *«prestar feul e integrament el trabay que s'haja contractat en pacte equitatiu y voluntari.* Aquí es molt de tenir en compte la intensitat de les paraules pontificies: veim que el trabay s'ha de fer *integra y feulment.* Un homo qui durant les hores de feina, se riu del amo o mestre o empresari, lo qu'un vulga, y no fa més feina que quant los tenen la vista damunt, resultant que la producció o el compte qu'havía de donar es menos del que deu, com s'hi ha llogat lliure y equitativament, falta a una obligació estreta. Axí com es un dever del empresari *donar a cada ú lo que sia just axí ho es del obrer el trebayar integra y feulment.* Si no fos d'aquesta manera, aquest homo llogat no tendria cap dret a exigir més poques hores, ni jornal més alt, no! qui engana al mestre se tira terra damunt. Però l'honra, l'integritat, el bon nom, dins la població, d'aquell homo fener clamen per l'augment del salari, per la disminució de les hores de trabay. Perque fins l'experiencia ensenya que en aquelles bandes aon el salari es més alt y la dieta més curta, els trabayadors despleguen una forsa de producció, major qu'a-n els altres punts aon el salari es de fam y la jornada matadora. Un amic, me deia que, quant un bon sabater de Mallorca arriba a Bonsayres y se posa a trebayar devora un mosso d'allá; molt ben pagat, s'empegueeix de que aqueix sapi presentar millor la feina, uns pareis més bons, y més forts. Citava un dia la prova qu'havía feta un empresari inglés, dient que l'obra de camins de ferro que li havia sortida més barata y millor era en els EE. UU. o Inglaterra, aon se trabaya vuit hores y el salari es millor que a-n els altres punts del món: y en camvi, l'obra més cara y xereca havia resultada a l'India, aon, guanyant una misèria, aquells habitants feien feina de 13 a 14 hores. Lo que jo crech, y es ver: un bon jornal y les hores justes fan un bon trabayador, si qual axí millora sa producció, intensifica sa feina, pren interés en l'art, y estima l'homo, y col-labora per el bé d'ell....

Ara fixauvos en les quatre condicions de Lleó XIII; son inseparables; axò es, la *inte-*

grtat y la *fidelitat* del trabay poden no existir si no se tenen primer la *equitat* y la *llibertat* del contracte. Però, si el contracte es voluntari y equitatiu, y l'obrer peca contra la justicia conmutativa, llevores se fa inhabil per aspirar a una millora, se fa indigne d'esser escoltat. Y d'aquí venen tres grans mals: mal per l'amo, mal per ells meteixos y mal pels demés companys del ofici. Esser feners, posar en el trabay aquella intensitat que basti per compensar amb sa producció els gastos del jornal, es la condició per millorar l'estat: pe rque llevores entregarà en vuit hores y amb millor jornal tanta feina y tant bona o més com abans en deu hores y manco soldada. Però si l'empresari a-n aquell homo li exigís un trabay ben presentat e intens per donarli un salari de fam y per no tenir aquest una hora sols, per instruirse y arribar a tenir els coneixements professionals precisos, no sería una injusticia? Clar! contractes així, com son casi tots avuy, clamen contra tot dret diví y humá.

Les altres obligacions del obrer les diu també Lleó XIII, y diu: *no perjudicar per cap estil ni violentar els seus amos personalment:* axò es, que un homo llogat no pot may ni de cap manera tudar la materia primera, llenya si es fuster, ciment, marès... si es picapedrer, & ni espenyar o destruir les eines. ¿Qui no veu que causar un tal perjudici al empresari es una injusticia irritant? Aquell homo es indigne de trabay.

Ademés, l'obrer no deu *fer actes de forsa en defensa dels seus drets, ni promoure avalots, ni algabellarse amb els homos malvats qui solen prometerlos grans coses, sense més resultat, que l'arrepentinament inutil y la ruina de ses fortunes.* A n-aqueis homos malvats es a qui haurien de manar por; estar ben lluny de juntarse amb aquets apostols, microbis revolucionaris qui prometen incomparables paradisos en aquesta terra, qué, dient ho clar y vulgar, fan combregar amb rodes de molí. Perque es de rahó natural que un conquistarà sos drets pero no amb el dret de la forsa, de la violencia, sino per la forsa meteixa del dret que un té a-n alló l'obrer. Per lo tant aquest *no fer actes de forsa ni promoure avalots* vol dir que l'obrer ha d'arribar a gosar dels que son ara drets seus per medi d'una defensa de pau, l'amistat, de germandat, com sería, per exemplar, la vaga (*huelga*) pacífica, donchs hi ha una fita més enllá de la qual no se pot passar: pe que a cada qual lo que es seu.....

La llástima es que l'obrer se dona vergonya d'esser obrer: essent que ell hauria d'estimar sa condició d'obrer, que ni la classe rica es mes noble: un adinerat, per esser tal, no vol dir que tenga adquirít el bon nom, l'honra, la noblesa, la superioritat, ni demunt ni més qu'els altres. Un trabayador deu haver de millorar sa situació, sense jamay voler estrafer, empero, ni violar les lleys naturals y socials.

Vet aquí les obligacions d'un obrer: ni més ni pus. Que l'obrer les ha de cumplir, ja s'en cuida l'empresari de ferles observar, y en rigor: axí s'explica que, com abans hem dit,

may ningú exposa les obligacions del obrer, si no es en quatre retxes.

J. BLOUD.

Palma 24-2-08.

AUMENT DES PANS Y DES PEXOS.

Seqüencia d'un Evangeli
Dels que escrigué Sant Joan.

*De la mar de Galilea
Travessant a s'altre part,
Va venir Jesus seguintlo
Una multitut molt gran
Atreta p'els molts miracles
Que feya curant malalts.*

*Jesus seya amb sos dexebles,
Dalt un turó haguent pujat...
Y llevors, alsant els uys,
Sa mirada va'scampar;
Y, vejent tanta gentada,
An-En Felip preguntá:*

*—«¿Ahont els pans comprarém
Perque aquests pogan manjar?»—*

*—Emperò, axò sols heu deya
Per provar sa fe, en tal cas;
¡Prou y massa que sabía
Com s'havia d'arreglar!—*

*L'apostol li va respondre:
«Docents denaris de pa
Ni per una bocinada
Per hom, darian abast.»*

*N'Andreu, (Un altre dexeble,
Que era d'En Simó germá)
Diu: «aquí vé un atlotet
Qui du, fets d'ordi cinch pans
Y dos peixos; pero, això
¿Qué es per saciarne tants?»*

*Llavors Jesus digué:
«Feis els homos descansar.»*

*Hi havia molta d'herba
En aquell lloch, com fenás.*

*Donchs s'hi seguieren els homos
Que eren de cinch mil ben ran;
Sense contarhi ses dones
(Que may mancan) ni'ls infants.
Y havent a Deu dades gracies,
Jesus, llavors, prengué els pans
Y los repartí als qui seyan;
Fentho d'un modo semblant
Amb sos pexos; a voler,
Fins que'n romangueren farts.*

*Després digué a sos dexebles,
«Tots els bocins replegau,
Perque no's fassin malbé
Les sobranses des dinar.»
Y ompliren dotze cofins
De sobres de peix y pa.*

*Cuant varen veure aquells homos
Patent, miracle tan gran
Obrat per Jesus, se deyen:
«Aquest es en veritat,
Y sens dupte, Ell, el Profeta
Que en el mon ha d'arribar.»*

*Pero, Jesus se va temer
Que anavan determinats
De ferlo Rey; y fugí
Altre pich, sens cap company,
Amagantse dins montanya;
Conforme ho diu Sant Joan.*

B. FERRÁ.

TRADICIONS POPULARS

MALLORQUINES.

ST. VICENS FERRER Y UN TAVERNER QUE'S
TORRENT LI PRENIA'S SERRÓ. (1)

Una vegada un taverner de Valldemossa se'n venia demunt un ase a Ciutat, a pagar es vi qu'havia despaxat; y com va esser a Ca'n Tonet, es torrent de Bárbara venia tan gros, que s'ase no volia investir.

A forsa de singlades, s'animalet pega bordada y arribá un punt que s'aigo casi el tapava.

Eu sortí perque Deu e-hu va voler.

Qui se'n va dur un retgiró ferest, fonch es taverner, que ja's vey negat y re-de-negat.

Amb s'estray que va fer pegant a sa bístia y defensantse de sa corrent, li botí es serró des diners que duya dins sa colga des calsons, y es torrent se'n ho dugué tot a n-el dimoni.

Figuravos quin esglay per aquell taverner!

Invoca St. Vicens Ferrer am tot es seu cor, cridant:

—St. Vicens, salva'me's serró!

Però com aquell gran belitre havia posat un escándol d'aygo dins aquell vi qu'havia despaxat, St. Vicens li va dir:

—Fiet, no hi pensis pus en so serró: aygo hu dugué, y aygo se'n ho du.

Y se'n hagué de estrènyer es cap aquell polissardó.

Més se'n merexia.

ANTONI M.^a ALCOVER.

CERTÁMEN DE GLOSADORS POBLERS.

Fins avuy se son rebudes varies composicions amb plechs closos y amb los respectius sobres que duen los sigüents lemes:

1. Amb monjetes, carabasses y patates
Els poblers se fan bones sabates.
2. Qui de Deu vol escapá
Sempre está mal agafat;
Com una rata amb un gat
Qu'es cap ja li ha menjat
Y no pot torná a robá.
3. ¡Visca el republicá García Moreno.
4. Qui essent jove no trebaya
Quant es vey jeu a sa paya.
5. En el món un eczemplar
Sempre heu estat, Margalida.
6. Sa feyna es santa
Y sants mos fá;
Però sa feta en diumenge
Deu la condemnará.
7. Del ou ve'l sou, del sou lo bou,
del bou la forca.

Constantmós qu'hey ha alguns glosadors que se preparen fort ferm, los suplicám que no se descuyden de presentar ses composicions de bon hora; donchs no mos temerem y sentirem tocar el mitj dia del cinch d'abril.

Adamés sa Junta organitzadora, per motius poderosos, ha acordat que se tarde literari que s'havía de celebrar el dia 20 d'abril o sia se segona festa de Pascua, se celebrará

(1) La'm contá el metex Fiol.

dia 19, axò es, el dia de Pascua.

El Secretari,
JUAN FRANCH.

Sa Pobla 22 de mars de 1908.

ESCLAVITUD LIBERAL.

En España se goza de mucha libertad. Cada ciudadano es libre para ganarse la vida. *Pruebas al canto...* Si á uno se le ocurre comerciar con el azúcar, no puede ser; porque hay monopolio. Si otro pretende cultivar y vender el tabaco, no puede ser; porque hay monopolio. Si al de más allá le parece una mina para explotar el alcohol, no puede ser; porque hay monopolio. Si la industria de cerillas fosfóricas es productiva y alguien intenta arovecharse de ella, no puede ser; porque hay monopolio. Si esto se hace bajo un régimen liberal, ¿dónde está la libertad?

De «La Lectura popular.»

CORTÉ D'INCA.

Se sap per carta particular que'l President de Ministres, D. Antoni Maura, farà valer la seva autoritat sobre el ministeri de la Guerra, perque quedi aprovat, a n-el primer Consell que's celebri, el fer l'edifici corté a conte de l'Estat, ab una subvenció del Municipi d'Inca. Això es lo que tocava fer. Així heu haviem manifestat nosaltres ab un'altre ocasió per la raó senzilla que l'exèrcit no está permanent a Inca per la defensa solament de nostra ciutat, sinó per Mallorca entera. Si no haviem feta propaganda ab aquest sentit, es: per considerar les paraules vanes, quant no hi ha una bona barra de cap per alcansar aquestes coses. Les persones que hajen gestionat aquest assumto, verament han estimat la ciutat d'Inca, que prou carregada se veu d'imports y no está per sacrificis que agravin més al contribuent.

Noves d'Inca.

D'INTERÉS PELS NOSTRES SUSCRIP-TORS. Al comensar a cobrar el primer trimestre d'enguany hem dispost qu'els nostres abonats que paguin tota l'annualitat adelantada, rébiguen cada quinze dies, dins el setmanari, un altra publicació de regalo, que creim que será del seu gust per la lectura netament catòlica que sempre conté. Aquesta será «La Lectura Popular», d'Oriola, que tant de nom y popularitat li doná son difunt director, D. Adolfo Claravana, y qu'are segueix amb el meteix caràcter humorístic, agut y festiu.

Per tenir aquesta xeripa, es necessari qu'els suscriptors venguen o enviïn a pagar a n-aquesta Redacció. carrer de Mallorca, 1, Inca.

Per la festivitat de la Anunciació, de dijous passat, ja's cantá a nostra Parroquia la Missa d'Àngels, internant el Clero en lo poble, cosa que causá no poca sorpresa la justesa y soltura en que se cantá, essent així que'ls ensays havien estats pocs.

Els qui no més escolten la música religiosa en les orelles, que no més atenen als cops

y contracts d'armonies renoveres y sarsuelenques, segurament la deguerem trobar llissa; però el cor cristiá que sap entrar dins l'esperit de l'Iglesia, qu'aten a la concepció de les alebanses, en que Clero y poble, a qui pot més, glorifiquen al Senyor, haurá sentides emocions interiors, revelantli millors temps de fê y religiositat.

Ha quedada aprovada y definitivament constituída la Junta de la Protecció de la Infancia a n-aquesta ciutat, el dia 24 de Mars en la forma sigüent.

President: D. Jaume Amengol, Batle. Vice-president: D. Bernadi Font, Cura Párroco. Vocals natos: D. Miguel Llabrés, Metje titular y D. Elías Rivas, Jutge Instructor. Vocals: D. Pere Cardona y D.^a Antonia Mesquida, profesors. D. Joan Estrany y D.^a Margalida Aguiló, pares de familia. Y D. Joan Buades, obrer.

El secretari: es D. Joan Estrany.

Ja está colocat l'aparat del cine que s'ha duit a n-el circol d'Obrers catòlics, y de les proves que s'han fetes resulta una máquina de primera. Es facil que no s'obri al públic fins a Pasco qu'are no estam en temps de diversions.

Mos acuen qu'a Moscarí, una horeta enfora d'Inca, reben nostre setmanari, les setmanes que'l reben, devers els dijous. Allá hi ha un servici especial: l'encarregat de la correspondencia en anar a dit llogueret, si troba qualcú que seguesqui la mateixa via, li diu: jas, entrega això; y li dona la correspondencia. Aquest, qu'a vegades pot esser el moro musa, la se posa dins la butxaca, y quant li ve bé, el cap de tres o quatre dies, l'entrega a son destí.

Trasladam aquestes queixes a qui correspon, a fi de que no se repetesqui tal irregularitat, qu'es tan perjudicial pels veïns d'aquell poblet.

Bolletí comercial

Preus que retgiren dijous passat:

		pessetes.
Bessó.	el quintá de 00'00 a	88'00.
Blat.	la cortera de 18'50 a	19'00.
Xeixa.	id. de 19'00 a	19,00.
Ordi mallorquí.	id. de 11'00 a	11'00.
Ordi foraster.	id. a	10'00.
Sivada.	id. a	08'00.
Ídem forastera.	id. a	06'00.
Faves cuitores.	id. a	00'00.
Ídem ordinaries.	id. a	17'25.
Ídem pel bestia.	id. de 00'00 a	16'50.
Blat de les Indies.	id. a	16'00.
Ciurons.	id. a	22'00.
Fesols.	id. a	30'00.
Monjetes de confit.	id. a	50'00.
Ídem blanques.	id. a	30'00.
Patates.	id. de 05'00 a	06'00.
Muniacos.	id. de 04'00 a	04'50.
Figues seques	el quintá a	08'50.

PELEGRINACIÓ À LOURDES.

VIII.

TORNADA

Dia 14 a les tres de la dematinada anàrem a la Cova tota ja plena de gent y carregarem fort ferm de l'aygua que dona salud a-nels malats.

Gracies a Deu antes de venir aqui ja teniem molta de fe amb aquesta aygua miraculosa. Amb los nostros propis ulls havíem vista una jove de 24 anys d'edat. postrada en el llit de dolor, viaticada, estirronciada y casi en la agonía. La visitaven tres metjes; un me digué a mi mateix que «tenia tota sa sanch envenenada»; l'altre que «de cent probabilitats n'hi havia noranta quatre qu'aniria malament»; y el tercer «havia donat orde perque li fessen el baul», com efectivament el tenia ja fet. Esperant contra tota esperança, y creim que en virtud de l'aygua miraculosa, curá aquella jove de sa gravíssima malaltia, y apesar de que axò va succehir no fa molt de temps, avuy está sana y bona y també es venguda a Lourdes per donar les més cordials gracies a la Mare de Deu.

El sol alt anàrem a visitar el monumental *Calvari dels Bretons* (1), y al devellar, devers les vuit, verem arribar una pelegrinació inglesa. Més tart férem una passada per la magnífica *Imprenta de la Grotte*, moderníssima, ahont se imprimeix lo *Journal* y tot lo referent a la Santa Cova que es moltíssim.

No mos cuidarem tampoch, a pesar del cansament, de visitar la *Casa paterna de Bernadeta*, que se conserva en el seu estat primitiu y pobríssim, y ahont conversarem amb un dels dos jermans qu'encare té vius la que en vida era ja anomenada per tothom *la Santa*. (2)

Es inutil consignar aqui, que apesar dels temors de l'Aduana també carregarem fort de figures, estampes, rosaris, y albums y *souvenirs de la Blanca Senyora dels Pirineus*. Quant me vaig despedir d'Ella, després d'una fervorosa Salve, no'm va bestá cor per dirli *adiós*, y li vaig dir en la mateixa llengua qu'Ella parlava a na Bernadeta *Au revoir*.

Avuy que per totes parts no se respira més que indiferencia y materialisme, voldriem que tot el món anás a Lourdes a respirar aquella atmósfera suturada de fe y d'espiritualisme. Ja n'hi ha que fan una *vidriola* per porer anar a Lourdes (3); tal vegada l'ocasió més oportuna seria d'aquí a dos anys, al cumplir els 50 de les *aparicions*.

Però..... a pesar de la gran fe del poble francès; més ben dit, a causa de la gran fe del poble francès, el seu govern masonich y satánich ¿s'atravirá a fer tancar la Cova de Lourdes? Deu, ni la seua Immaculada Mare, no ho permetran.

No obstant..... si algun imitador de Lucifer s'atrevis a cometre tal crimén, si convé, Deu fasse que quedi repentinament baldat de peus y de mans y de tot el cos, perque l'haja de fer obrir per alcansar la salut mediant un miracle de Nostra Senyora de Lourdes.

¡Verge Immaculada, amb lo vostra peu vir-

(1) Axò es gent despresa y fervorosa! La d'enguany ja compleix la *vigésima pelegrinació* qu'han feta a Lourdes; y axò que heu tenen tan enfora com noltros mallorquins. ¡Per paga la Immaculada los enllepoleix tant amb sos miracles!

(2) N. la bellíssima y casi divina «Historia de Nuestra Señora de Lourdes» por Enrique Lasserre.—Madrid.

(3) Total, anada, y tornada mos costá 13 duros; a altres menos encare.

ginal esclafan el cap a la Mesoneria, asquerosa serp de set caps diabolichs!

Partirem de la Ciutat Santa dia 14 de setembre un poch passat la una de la tarde, passàrem per Barcelona el dia 15, y arribarem el 16 a les nostres cases sense res de nou; gracies a Deu.

¡Visca la Mare de Deu de Lourdes!

¡Visquen les pelegrinacions católqueis!

¡Verge dels Pirineus salvau la France y l'Espanyal

UN PELEGRÍ.

Festivitat de la Mercé 24 de setembre de 1906.

Entreteniments.

Solucions als passa-temps del número vint y tres.

Tarjeta: Jusep M.^a Quadrado.

Xarada: Corema.

Fuga de vocals:

Jo passaria la má,
la má per un germá meu;
emperò p'en Bartomeu
passaria allá y d'allá.

Semblances:—1.^a, En que no tenen agafada; 2.^a en sa primera lletra; 3.^a, que tenen trompa.

Triangul de paraules:

Canari.
Canar.
Cana.
Can.
Ca.
C.

Endevinaya:—Un llum de cruya.

GEROGLÍFIC.

:	:	MARS	va
:	:	ABRIL	ve
:	:	LA	

ES MORABITO GROC.

XARADA.

Contracció es la *primera*
y la *dos* preposició,
nota musical *tercera*
y el tot fá resplandó.

SANILL

FUGA DE VOCALS.

L. c. r. m. .st. p. s. d.
. m. d. d' n s. m. nt.
. l. n. m. t. nt l' h. m. st.
c. m .l c. s l. p. st. r. d.

OKU.

SEMBLANSES.

¿En que s'assamblen Alaró y s'Arca de Noé?

¿Y una arada amb un ca?

¿Y Deyá y Montuiri?

UN DEVENENC DE PETRA.

INTRÍNGULIS.

Cercar un llinatge mallorquí en el qual, llevant una lletra, don els resultats siguents:

1. Un afici d'ho no.
2. Cosa per pa.
3. Cosa de lleys.
4. Un llinatge castellá.
5. Una consonant.

MESTRE CANTI.

ENDEVINAYA.

L'amo molt la du de mí,
en tracte molt malament,
me fá berená de vent
y jo men un retgiment
y tot l'he de mantení.

UN EMPELTADÓ.

Anuncis.

LLIBRERÍA LA BONA CAUSA
den Miquel Durán.

PROPAGANDA CATÓLICA.

CENTRE DE SUSCRIPCIONS.

INCA,—Carrer de Mallorca, 1,—INCA.

—TROBAREU:—

Estampes

DE PRIMERA

COMUNIO

ab diferents dibuxos y mides desde a cinc cèntims fins a deu reals.

—(:)—

Obres de

MOSSEN MIQUEL COSTA.

El Via-crucis a 0'75, y a 1'00. Ptes.

El Mes de Maig a 1'50 ídem.

—(:)—

Mater admirabilis

—O SIEN—

Les esclencies de la Verge meditades en los versets de la seva Letania lauretana ab una preciosa estampa elegòrica a cada un.

PER MOSSEN FÉLIX SARDÁ Y SALVANY.

Llibre apropiat per regalo.

—(:)—

Diccionari CATELLÁ.

PER RODRIGUEZ NAVAS.

PUBLICAT PER LA CASA CALLEJA.

Conté doble paraules de les que comprén el Diccionari de l'Academia Espanyola. Es el més complet y barato, total val deu pessetes, y encare a n-els obrers que disponen de pocs caudals los ho derèm a plassos.

INCA,—Carrer de Mallorca, 1,—INCA.